

KRÓTKI RAPORT Z DZIAŁALNOŚCI W UGANDZIE W 2017 ROKU

Widzimy łaskę Pana nad tą pracą w Ugandzie, gdyż jest w niej rozwój. Możemy kontynuować projekty pomocy, które realizujemy od dziesięciu lat i co roku możemy dodać coś nowego, co mamy na sercu i co widzimy jako potrzebę tam na miejscu.

Na różne sposoby wspomagamy ubogich w Ugandzie (szczególnie sieroty, biedne dzieci i młodzież). Przede wszystkim organizujemy Adopcję na Odległość. W ten sposób można kompleksowo pomóc jednemu konkretnemu dziecku, zapewniając opłacenie czesnego za jego szkołę, jedzenie, odzież i koszty leczenia. Obecnie w ten sposób opiekujemy się 310 dziećmi i młodzieżą w ramach projektu Adopcji na Odległość i na ten cel wpływa najwięcej stałych comiesięcznych wpłat na konto.

W projekcie zwanym „Nadzieja przez Edukację” staramy się dotrzeć z pomocą do dziewcząt sierot, umożliwiając im podjęcie nauki na kursach zawodowych. Realia życia młodych dziewcząt bez nadziei i perspektyw na wykształcenie są gorsze, niż chłopców. Młode dziewczyny, które są sierotami lub z wielodzietnych rodzin, jeśli nie zdobędą zawodu, są w dużym stopniu narażone na przymuszony przez opiekunów ślub, aby się ich pozbyć i niestety w wielu przypadkach późniejsi mężowie porzucają je po urodzeniu dziecka. Zdarza się też wiele tragiczniejszych przypadków, kiedy np. dziewczyny sypiają z przygodnymi mężczyznami, nawet za śmiesznie małe pieniądze, by kupić sobie np. środki higieny osobistej, na które je nie stać. Możliwość zdobycia zawodu i pójścia na kurs zawodowy – ma w sobie potencjał ocalenia wielu dziewcząt przed zmarnowaniem życia, pozostaniem w nędzy, zakażeniem HIV, czy też przed poczęciem dziecka, które najprawdopodobniej nie będzie znało ojca. W odpowiedzi na potrzeby takich dziewcząt w Kaihurze bardzo dobrze funkcjonuje od 2013 roku Centrum Edukacyjne „Brama Nadziei” z kursem nauczania przedszkolnego. Uczennice (w większości sieroty) otrzymują od nauczycieli duchowe i psychologiczne wsparcie. Szanują szansę, którą otrzymały, mogąc zdobyć zawód i wzrosnąć w wierze. Uczennice mają w szkole lekcje biblijne i codzienne modlitwy. Obecnie w tej szkole uczy się 95 uczennic i jeden uczeń.

W 2017 dobudowaliśmy w szkole budynek kościoła, który służy również jako aula i może pomieścić około 300 osób. Powstał też budynek kuchni i jadalni. Przed nami finansowe wyzwanie budowy budynku dwóch klas i wykonanie obowiązkowego ogrodzenia.

Przy szkole działa schronisko „Agape Home”, gdzie w 2017 roku mieszkało siedem młodych matek z dziećmi. Ich dziećmi w ciągu dnia zajmowała się opiekunka, aby ich matki mogły chodzić na zajęcia.

Na terenie szkoły co roku organizujemy konferencję młodzieżową i również w grudniu 2017 roku taka konferencja się odbyła. Wzięło w niej udział około 280 młodych ludzi.

W pobliżu tej szkoły znajduje się budynek, który służył do tej pory jako dom dla wolontariuszy, ale w maju 2017 roku przekształciliśmy go na szkołę biblijno-zawodową „Timothy”. W pierwszym naborze uczniów uczyło się tam 14 uczniów. W szkole uczniowie oprócz zajęć biblijnych, uczą się podstaw nowoczesnego rolnictwa, stolarstwa, budownictwa, komputera i podstaw handlu. Uczniowie mają wiele zajęć praktycznych niż teoretycznych – szkołą koncentruje się na przekazaniu raczej użytecznych umiejętności nie ignorując przy tym wiedzy z danych dziedzin zawodowych.

Założone przez nas w 2014 roku chrześcijańskie przedszkole i szkoła podstawowa „King David” w Hakatomie rozwija się. Zaczęliśmy od przedszkola, w 2017 roku uczyło się tam w trzech klasach przedszkola i klasach 1-3 szkoły podstawowej łącznie 160 uczniów. W 2017 roku udało się nam zbudować kolejny budynek z klasami szkolnymi i aulą, lecz aula

składa się z dwóch pomieszczeń na klasy, które za dwa lata, gdy kolejne roczniki będą potrzebować klas, będą musiały być udostępnione. Wobec tego przed nami w przyszłości i tak jest wielka potrzeba budowy auli i pokoju nauczycielskiego oraz biblioteki. Nauczyciele bowiem mają do dyspozycji małe pomieszczenie, w którym się nie mieszczą.

W wiosce Ngezi prowadzimy chrześcijańską szkołę średnią „King David”, w której w 2017 roku uczyło się 140 uczniów w trzech klasach szkoły średniej. W bieżącym roku uczy się tam 180 uczniów, w tym 30 uczniów jest w klasie maturalnej. Dla nas więc jest to bardzo ważny rok, bo od wyników zdanej matury nasza szkoła stanie się widoczna w regionie z powodu umieszczenia jej po raz pierwszy w rankingu szkół w wynikami egzaminu maturalnego.

Największą trudnością są niskie pensje nauczycieli w naszych szkołach, które plasują się na poziomie 200-500 pln = 200.000-500.000 szylingów. Te pensje są dwukrotnie niższe od pensji w szkołach państwowych. To sprawia, że z tego powodu czasem nauczyciele, szczególnie w szkole średniej, nauczają na niższym poziomie.

We wszystkich szkołach zatrudniamy 55 pracowników, jako nauczycieli i personel pomocniczy.

W 2017 roku rozpoczęliśmy projekty rolnicze. W 2016 roku zakupiliśmy dwie działki rolnicze o łącznej powierzchni około 2 hektary. Jedna działka jest obsadzona w jednej czwartej drzewami bananowymi matoke, a na pozostałym obszarze była posadzona kukurydza, fasola i warzywa. Plony z tych działek pozwolą nam na częściowe pokrycie kosztów wyżywienia uczniów w naszych szkołach.

Kontynuowaliśmy także głoszenie Ewangelii od drzwi do drzwi. W ten sposób w roku 2017 Ewangelię usłyszało około 300 osób.

Do Ugandy w 2017 roku wyjechało około 20 wolontariuszy.

Ponad 65% wszystkich środków, które wpłynęły na konto w 2017 roku, zostało przeznaczone na cele adopcji na odległość i edukacji dzieci i młodzieży w Ugandzie. Około 20% zostało przeznaczone na cele budowlane. Pozostałe 15% zostało przeznaczone na pomoc wdowom, ubogim, paczki żywnościowe, cele rolnicze, zakup Biblii, operacje i leczenie dzieci, zakup busa, wsparcie misjonarzy.

W roku 2018 planujemy kontynuować powyższe inicjatywy oraz planujemy wdrożyć nowy projekt pomocy ubogim – wsparcie w zakładaniu małych jednoosobowych biznesów. Mamy już środki na ten cel po 150\$ na jedną osobę. Mamy wybraną grupę 17 osób. Przed nami zorganizowanie dla nich szkoleń i pomoc we wdrożeniu się w biznesy.

Wyzwania z którymi się zmagamy, to niestabilność współpracowników w Ugandzie, ze względu na niskie demotywujące ich wynagrodzenia oraz brak wystarczających środków na projekty budowlane.

Największym jednak wyzwaniem od wielu lat jest wyszkolenie kadry nauczycielskiej do praktycznego zawodu nauczyciela prowadzącego swoje zajęcia według modelu edukacji chrześcijańskiej. Potrzeba do tego praktyków z polskich szkół i przedszkoli chrześcijańskich, chcących wnieść swoją wiedzę i umiejętności poprzez wyjazdy misyjne, krótko i długoterminowe.

Dziękujemy Panu Bogu za Jego łaskę do wykonania tej pracy oraz za przychylność darczyńców w Polsce i władz lokalnych w Ugandzie.